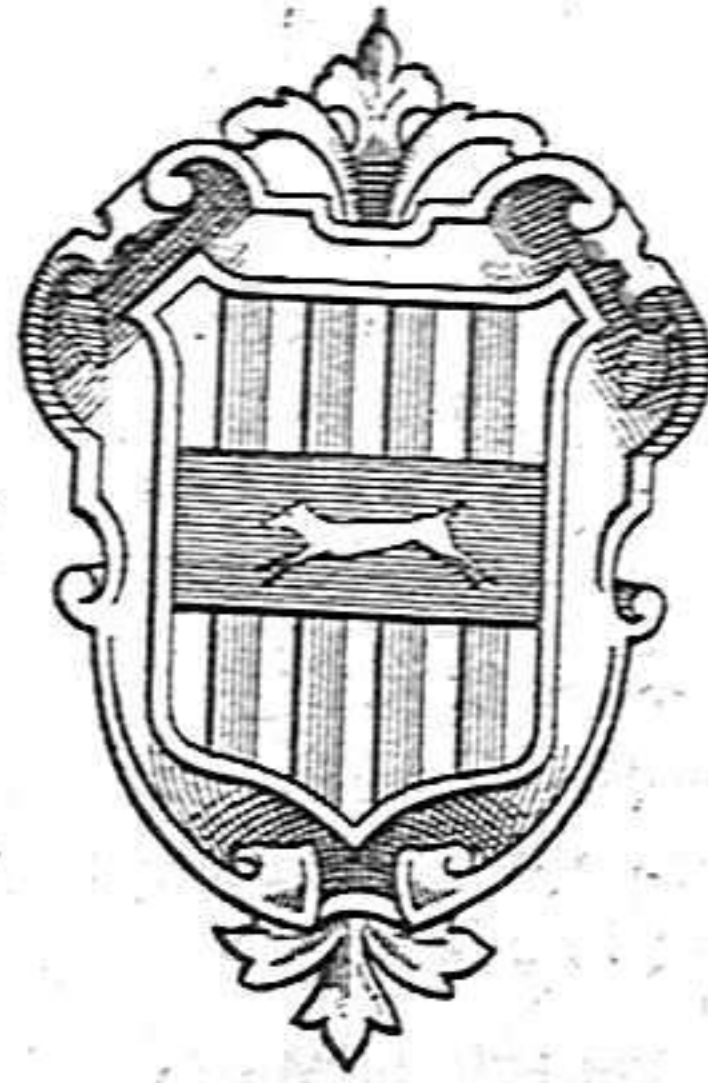

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR
INCA 3 ABRIL 1915

Núm. 14

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

PASQUA FLORIDA....

Ja els nostros llabis poren entonar apler l'Alleluia festiu i exultant... Ja som a Pascua.

A la tristor i recuiment d'eixa setmana per antonomasia santa i sublim, ha seguit ara com un esclatament de goix i gaubança.

¿No e-hu sentit, lectors amables, avui matí, l'alegre repicar de campanes, tocant a *Gloria*? Ah! Era l'anunci de que cristo, vençent a la mort i al infern, havia ressucitat ja, triuphant i gl'oriós... Era l'eco vibrant de la gran victoria de Jesús, que fa vint sitgles repefeix l'humanitat redimida... Era l'invitació, que amb les seves veus argentines, mos feien, a que'ns preparassim a celebrar la festa de la nostra llibertat, la festa del nostro rescat!.. Parexia sentir-se encare, mesclat amb elles, el ressò armaniós de les veus angeliques, quant donaren la felix nova: *Surrexit, non est hic!*...»

¿No e-hu notat també, com un camvi de coses, camvi de decoració, poriem dir, dins la vida de l'Esglesia?

Mirau: Com a àguila que renova la seva joventut, ha deixat ja els trits vestits de Viuda contrista i que fa molt poc duia, per exornar-se amb les gales i joies d'Esposa alegrada i riolera... Es que s'ha cumplida ja la promesa que li fé el seu amat Espòs: «Ha ressucitat segons digué...» *Resurrexit sicut dixit!*...»

I per això no sab, en aquest temps pascal, com festejar-lo ni com celebrar la festa de la seva immortalitat; i així veim que vessant per tot alegria, desplega totes les seves magnificències i arranca de les trompetes del orgue, ja per massa temps enmutides, afiligranades melodies, que unides an els magestuosos *Gloria in excelsis!* i *Hossannas!* entonats pels ministres del Senyor, formen com un cant triuphant, gl'oriós, imponent, a Cristo Rei, vençedor de la mort i del pecat...

¡Pascua florida!.. Crit solemne que va ressonar per primera vegada a Egip-

te, se repetí després a la vora del mar Roig i del Jordà, al peu del Sinai, dins els murs de Jerusa'em i en la cautivitat de Nínive i Babilònia.. Pascua! Exclamació sortida sovint dels llabis del poble de Deu, com a crit de victòria, de resurrecció, d'immortal esperança.

Més les figures antigues han passat ja... S'han cumplides les profecies. Ara la nostra Pascua sols és Cristo... «*Jam Pascha nostrum Christus est!*...»

¡Cristo, doncs, ha vençut! Amb la seva Resurrecció, ha confirmat la veritat de la seua missió divina; ha perpetuat aquell lema excels: *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat*, que canta fa vint sitgles el món catòlic, en compensació d'aquell burlesc i afrontós *Inri* que escrigué la mà de Pilat, demunt el làbar de la Creu...

«Cristo resucitant d'entre los morts —ha dit S. Pau— ja no morirà més: la mort ja mai tindrà domini algú demunt Ell» (*Rom VI-9*).

I això, que s'ha escrit de la Persona física del Senyor, tindrà lloc en la seua personificació vivent i perenne: l'Esglesia catòlica.

Ah no! L'Esglesia no morirà mai. S'han empleat contra ella tota classe d'armes: persecucions, governs impius, sectes incies, lleis falses, ciencia vana, corrupció de costums, indeferentisme, materialisme... Més tot debades. Aqueixes armes han perdut sempre els seus fils i la seva punta s'ha estrailat contra eixa *Roca* que Deu ha fet incommovible, inexpugnable... Basta la diada de Pascua, per porer donar l'Esglesia el més solemne mentís al v. l. fariseisme i materialisme d'avui dia, i dir-li: la victòria que Jesús conseguí en el sepulcre, segueix encare i seguirà fins a la consumació dels sitgles...

¡Cristo idò, ha vençut! Alleluia, al·leluia!..

Amb nostres cors plens de sant entusiasme, diguem, també, avui amb l'Esglesia santa: «¡Aquest és el dia, que fe el Senyor: Alegrem-nos i gaudiguem en ell!». (*Psalm CXVII, 24*)

«Digne és, per tant, l'Anyell de Deu, que fonc mort i ha ressucitat, de rebre virtut i divinitat, i sabiduria, i fortaleça i honra, i gloria, i bendició.....» (*Apoc V,-9*)

J. A. Pvre.

Inca 5=4=15.

PASCUA

El cel donant les festes al concirós mortal anima les sublims profunditats llunyanes, y's fonen en sa immensa rialla virginal els pensaments confosos y les paraules vanes.

Se sent el bellugueig de les blancors cristianes, l'ànima és tota fresca de veure's immortal; que us obri les finestres l'oreig matutinal, que'ls aires se us alegrin del só de les campanes;

Alsen les coses una mirada de tendresa, el fontinyol qui pasa te'l goig de la puresa, y les petites flors tritlletjen en le camp.

Y a dintre de la iglesia pacient y enmorenida, Jesús ha beneit ple de llum y de vida la claretat de l'aigua, la joventut del flam.

JOSEPH CARNER.

La Campana de la Parroquia

A fuerza de estar familiarizados con el sonido del sagrado bronze, no paramos ya mientes en la alta significación de su voz misteriosa, de su lenguaje simbólico, que sugiere ideas, evoca recuerdos, despierta sentimientos y estimula energías, todos ellos dignos y elevados porque se ciernen en la región de nuestros destinos eternos, o cuando menos en la de los más nobles intereses de nuestra vida mortal.

Parece que no la oímos o que no reza con nosotros, o que no nos preocupamos de sus continuos avisos; y sin embargo esa campana es la que regula la parte más esencial de nuestra conducta, en todos los días del año, desde antes de amanecer hasta después de anochecido.

Ella es la que nos anuncia la aparición del astro rey sobre el horizonte, el promedio del día y la hora del ocaso, para que en cada uno de estos tres puntos culminantes de la jornada saludemos con el Angel a la Corredentora del linaje humano y nos encomendemos a su maternal protección.

Ella la que con sus múltiples y variados toques nos invita a presenciar el sacrificio del altar, para que participemos de sus méritos infinitos; a

oir la paraula divina, que instrueix, enervoriza y salva; a formar el cortejo del Santo Vífic, en su visita a los enfermos; a rogat per el eterno descanso de los fieles difuntos en las exequias que celebra en sufragio de su alma.

Ella en fin nos apremia a que tomemos parte, por todos los medios que estén a nuestro alcance, científicos, artísticos, pecuniarios, de simple espectador, en las innumerables fiestas o solemnidades que celebra la Iglesia en honor de Dios mismo, o de su excelsa Madre la Virgen Santísima, o de los Angeles y Santos que pueblan la celestial Jerusalem; no sólo para que los honremos como es de justicia, si que también para que imploremos del Altísimo, con la mediación de tan valiosos protectores, las gracias que nos son necesarias a fin de conseguir nuestra felicidad temporal y eterna.

I como si no fueran bastantes tan prolijos cuidados en pro de nuestra alma, todavía se preo- cupa la campana parroquial, de nuestros intereses meramente humanos, cuando los juzga de capital importancia, sea por el bien que nos sobreviene, sea por el peligro que nos amenaza; y a este propósito repica alegremente cuando algún hijo del pueblo ha merecido honrosísima distinción, particularmente en el orden eclesiástico; dobla en son lastimero por la muerte de sus estimados feligreses, tañe grave y acompasadamente para conjurar la tempestad que se cierne sobre nuestras cabezas, y toca a rebato para que nos aprestemos a la defensa cuando nuestro enemigo trata de sorprendernos.

¡Bien merece nuestro afecto amigo tan celoso de nuestro bien temporal y eterno cual lo es la campana parroquial! Con razón puede decirse que no hay en el mundo otro que le iguale. ¿Sabéis porqué? Pues, sencillamente, porque ella es la voz de la parroquia, en cuya torre se asienta para mejor dejarse oír de todos los feligreses; y la parroquia es la representación genuina en un pueblo dado de la Iglesia Universal; y esta Iglesia es la esposa de Jesucristo, por Él fundada para dar la paz en esta vida a los hombres de buena voluntad y la gloria inacabable en la otra.

M. S.

(Concluirá.)

CANÇO DEL PAN-CARITAT

Ja'l Fill de Maria
ha ressucitat;
¡Visca l'alegría
del Pan-caritat!

Nostro cor dins el pit brinca,
avui no hi ha haguda són
per anar an el Puig d'Inca
a banyar-nos d'aire i sol.

Dins las cistelles de rades
i els panarets enflocats
e-hi duim crespells i panades
i rabiols ensucrats.

Després d'oïda la missa,
amb cor net i reverent,
farem una escapadissa
per aquells turons d'argent.

I pararem taula enterra,
damunt l'herbei floridor;
i plena es veurà la serra
de gaubansa i germanor.

D'escloveïar tenim tasca:
panades, fruita i de tot;

buidarem la carabassa
del bon vi, de glòp en glòp.

Delitosos, sens fatiga,
tot lo dia hem de folgar
glopant flaire de garriga
l'aigo fresca hem de suar.
Pregarem a Magdalena,
l'angel del Puig encantat,
que mos doni anyada plena
de salut i de bon blat.

J'al Fill de Maria
ha ressucitat.

¡Visca l'alegría
del Pan-caritat!

Aigo-forts

Vaja unes coses!

No sé com hi ha d'haver inquers que tenen sa pretensió de fer quedà la Ciutat malament an els uis de tota Mallorca.

Ja's cosa sabuda que ses bregues de cans estan manades retirar fa molts d'anys, com espectacle bárbaro que des d'iu de tot poble un poc educat. La gent que's de veres intruïda i culta les mira amb asco, i la llei les prohibeix, com escenes ofensives a la bona civilització.

Idò bé: a pesar de tots els pesars hi ha hagudes bregues de cans.

Prou se'n queixa, amb moltíssima raó, en el *Correo de Mallorca* el corresponsal d'Inca: fent notar que si bé se feien fora del terme d'Inca, era dins Inca que es preparaven, i era inquer en gran part el públic que hi assistia.

¿Quin judici han de formar de tal espectacle els pobles veïnats, si veïen que hi ha inquers que axi el fomenten?

Si tenen bon concepte dels inquers, han de creure que s'espectacle es bõ, i això no ho poren creure si saben que per grosser i bárbaro està prohibit: i si tenen mal concepte de s'espectacle, no han de pensar d'un modo gens favorable a la cultura dels inquers que hi assisteixen i el preparen.

Menos mal que respecte d'aqueix punt l'opinió general de la nostra Ciutat té dit el seu parer reprovant tals entreteniments, i tira demunt els qui hi van tota sa responsabilitat del mal paper que fan a la vista dels pobles ben educats.

Tal com mos ho han contat ho contam.

Pareix que per Inca se juga d'una manera desastrosa; al menos axi ho conten certes mares queixant-se de que els seus fills tot ho malgasten, i certes esposes llamentant-se de que es seus homes tot lo dia estan aficats amb sa joc.

Noltros no ho hem vist; pero se diu, se citen llocs i circumstancies; i noltros les creïm.

Conten que s'altre vespre un pare anà a cercà un fill seu, creguent que jugava, com en efecte devia esser aixi... Sen donaren compta, avi-aren s'atlo; el feren sortir de sa sala

a un balcó, i darrera ell tancaren ses portes. Son pare entrà i no trobà es fill; s'assegué; estigué dues hores allà, i al entretant es fill a sa serena sense porer-se moure des balcó: fins que a la fi son pare sen tornà, i li obriren altre volta.

Convendria que si qualche pare sen dispòn a anà a cercà els seus fills a sa sala de joc fassa es cap viu i miri arreu, porque els seus fills troben allà dedins qui les ajuda a sa malcriadesa.

I no'n parlem pus avui.

ARGENT-MIU.

Els dobbés de sa guerra

—Senyó ¿que no sap això?

—¿Que és això, Joán?

—Que sa guerra dura porque és capellans i és frares volen.

—Aquesta si que's fresca! I qui t'ho ha dit?

—Ja fa estona que ho diuen pe's sallés, i aquests dies ho vaig sentir a di a ca's barbé.

—Idò és segú que deu esser ve; perque ni ses dones an es rentadós, ni ets homios an es sallés, no diuen mai res que no sia una cosa ben segura, ben segura.

—Vostè se riu de mi!

—No; de tu no; de sa teva beneitura.

—Ve a esser lo mateix.

—No hi ha molt. I perque és que es capellans fan durà sa guerra.

—Perque repleguen tots els dobbés que poren i les envien an ets alemanes.

—Ja, ja, ja, jaaal...

—No's broma, no: tot'hom ho diu.

—Bono: ¿que te'n han demenats a tú?

—A mi, no.

—Idò treu-me una sola persona a qui han demanats dobbés pets alemanes.

—Es que diuen que són per altres coses; per fer festes o per obra: i llevors les envien an ets alemanes.

—Pero, i abans de sa guerra que no les demanaven igual, homo? ¿Que no veus que ses festes i ses obres se fan, i els dobbés se gasten? Ca fiet! T'han emblanquinat per aquest cap! *T'han vist venir!*

—Idò... les hi enviïn des seus.

—Des seus ¿eh?. No veus que amb un jornal de sis reals, poren fer moltes porguerres en haver menjat, vestit, i fumat, si es que fumin.... ¿I en està malats? I en esser veis? I si han de fer per sa familia? Trop que hi ha moltes coses primer que'ts alemanes!

—Però sa questió és que sempre les van ajuda!

—¿I an-e que dius anà ajuda? A xerrar-ne i tení ganés de que'ts alemanes guanyin? Vaja una ajuda! Aixó saps que les servirà de poc.

Escolta: tu que no n'has sentits que també xerren de sa guerra i van ajuda, com tu dius, an es francesos, i an ets aliats?

—Si, senyó! I molts que n'he sentits. Dins es sallés tot'hom va ajuda an es francesos.

—Tornam-hi amb sos sallés!

Idò bé: tots els qui van ajuda an els francesos, no estarien contents que els francesos gonyassen?

—Si, senyó: ben contents.

—I ¿quants te penses que n'hi ha que les hagen enviats dobbés?

—Phsel... Jo no l'e-hi sé di: pero no crec que les n'hajen enviat cap.

—Idò bono: figuret que es partidaris d'Alemania, respecte des dobbés, fan poc més o manco lo que fan es partidaris de França: això és, gordar-los i gastar-ne lo menos possible perque tot puja i no sabem a on arribarem.

—Si, però no's pensi que anà ajuda a l'Alemania.....

—Mira Joan: no sies bàmbol, ni digues es dois que t'han mostrat de dir i que tu sols no entens.

Es poble, la gent, tan francesa, com alemana, com de qualsevol de ses nacions en guerra, és sa víctima de sa guerra mateixa i mereix tots els nostros respectes i compassió, sia d'allà on sia.

Sa divissió dels parers, entre els partidaris de França i partidaris d'Alemania; és per questió dels sistemes de govern i de la política seguida en so maneig de cada una d'aquestes nacions. A uns les agrada una nació i a altres les agrada s'altre. ¿Que no tenen dret tots a dir-hi lo que hi troben, tant si les agrada més lo francés, com lo alemá.

—Si senyó; és ver això.

—I sapigues que fins a l'hora d'are, ningú s'es empenyat en molestar a Espanya i en fer-la sortir de sa neutralitat i tirar-la dins sa guerra més que uns quants partidaris de França, que no crec que hagen enviats dobbés a França, sino que segons diuen n'han cobrats ferm.

—I ¿voste que troba? Qui convendria mes que gonyás?

—Jo trop que lo que més mos convendria seria que sa guerra acabás aviat: i que'l poble espanyol, guanyi qui guanyi, prengué lo que tenen ho els pobles que estàn en guerra, i deixàs anà lo que tenen de dolent, que es lo que ha copiat fins are.

—Jo trop que té raó. Això seria lo milló.

—Idò procura fer-ho entendre an els qui discuteixen dins es sallé.

DR. X.

Ocurrencies

¡VAJA UN FRIT!

Encare tot'hom se recorda del temps en que a Ciutat i a qualque poble hi havia aquelles casetes de consums a on era precis pagar dret de portes casi casi per sa roba que duien demuat.

Un any devers ses festes de Pasco, sobre les nou des matí, un atlotet de dotze anys se'n entrava dins Ciutat duguent una olla penjada amb una llandera, i s'aficava per endins sense dir res, com si no hi hagués *fielats* en el món.

—¡Uei! li cridaren els de sa punxa; ¿a on vas tu amb s'olla? ¿que dus?

—Sanc!

—Sanc, ¿i no dius res? que no sabs que té dret!

S'atlot quedà sense paraula. Miraren sa cantidat que duia i li digueren:

—Has de pagà un velló.

—Jo no duc dobbés.

—Idò pots deixà sa sanc i anà a di a ton pare que los te don.

Es nin deixà s'olla i s'en tornà a son pare que estava a l'Horta per demenar-li es velló.

Se feu mitx dia i no comparagué; se feren les dues i les tres, i tampoc.

Els del *fielat*, creguent que ja no tornaria, fregiren sa sanc amb un poc de seba i fonoí, i la s'empessolaren.

Hora baixa de tot s'atlot hi tornà amb es velló.

—Me voleu donà s'olla de sanc?

Es punxes per sortir del pas li contestaren.

—No la tenim.

—I a on és?

—Mos pensavem que no tornaries i l'hem tirada.

Es nin se posà a fer sa llagrimeta.

—I ara ¿que me dirà mon pare qui m'havia enviat a ca's menescal amb sanc de s'ase nostro, que està malalt de pigota, perque mos digues quines medicines li hem de dar. !

—Re-corantes! quina mala boca!

Noves de Mallorca

PALMA

Per la premsa palmesana mos hem enterat del curs que segueix el gran projecte d'implantació del teléon en tot Mallorca. Segons manifestacions del director de Palma, pareix que la Direcció General ha resolt que sa línea telefònica de unió entre tots els pobles fos de coure en lloc de ferro, perque així resultarà més beneficiós per el servici.

Ademés s'ha demanat a tots els Ajuntaments un pla dels seus respectius pobles i una relació nominal de tots els vehins que s'han compromés a ser abonats.

Te manifestat també el Sr. Zornosa que de continuar així l'asunto, per Maig proxim quedarà instalat ja a Inca i Sineu, i per Juny en los demás pobles.

Ha quedat ja completament aprovat, per real orde de 28 del mes passat, el projecte de ferro-carril entre Manacor i Artá, segons se desprén d'un telegrama dirigit pel comte de Sallent a D. Rafel Blandes, en que diu li ha enterat de tal nova el Ministre de la guerra, i que e-hu ha posat en comunicació al Ministri de Foment i an el Capitá General de la Provincia.

Segueix l'entusiasme pel Centenari del gloriós Ramón Lull.

Sa comissió ha encarregat s'Himne de dit Centenari al excels poeta mallorquí Mossen Riber. Ademés s'ha invitat ja als Senyors Bisbes de la Seu d'Urgel, Barcelona, Lleida, Alcabi-be de Valencia i Bisbe de Segorbe, a que mos honrin amb la seva presencia.

El Molt Reverent P. Provincial de la Tercera Orde Regular de Palma acaba de rebre una gracia del Sumo Pontífice, relacionada amb el Centenari. Resulta que la Santedat Benet XIV, s'ha dignat concedir a tots els faels que fassin oració davant el sepulcre del

Beat, una indulgencia plenaria, aplicable als faels difunts, la que sa podrà aguanyar el dia de la seva festa i ademés 4 indulgencies plenaries per tot el temps del Centenari. I a tots els que visitin el sepulcre del Beat i preguin per les intencions del Papa, també los ha concedit 7 anys i 7 corantenas d'indulgencia.

Aquesta gracia se concedeix per l'Iglesia de S. Francesc de Palma i per la capella de la Verge en la montaña de Randa a on Ramón Lull hi fe vida de penitencia.

Ecos de Ca-nostra

FUNCIONS DE SETMANA SANTA.—

Amb imponent magestat i'l concurs de feels acostumat s'han practicades a la Parroquia i convents les funcions religioses propis de la setmana.

A les processons del Dijous i Divenres Sant, que sortiren de la Parroquia, e-hi assistiren una nombrosa representació de Militars i l'Ajuntament amb ses autoritats respectives, el Coronell D. Waldo Calero i el Bal·le D. Pere Balle. També hi havia la banda municipal i la que dirigeix el Sr. Sotger, la banda de tambors i cornetes i dues companyies del Retgiment d'Inca, la Capella i Clero parroquial amb la Sang de ses Monges.

Cridà molt l'atenció la compostura i augment de persones que, amb ciri, assistiren a les processons; sobre tot, la novetat de les caperrutxes que hi pregueren part, en los seus seriosos i fantásticos vestuaris, causà molta impressió i bon efecte.

A la processó del divenres, la Congregació de Mares Cristianes, per primera vegada, acompanyà a la Mare de Deu dels Dolors per nostres places i carrers, duguent totes les mares el distintiu de la Associació.

A Sant Francesc, cridà com sempre l'atenció i atregué gran concurrència, els canticos polifòrnics de l'Escolania i la fervoro a Hora Santa i demás funcions que allà se feren.

SERMONS COREMALS.—Notable és estat el zel i esforç en que mos ha predicat, Mossen Francesc Sitjar, nostre Coramé, tractant assuntos morals de gran trascendencia a l'orde a la salvació eterna, encaminant tota la seva predicació a preparar el poble an el cumpliment del precepte pasqual. Els sermons de setmana Santa són estat filigranes d'amor envers de Jesucrist, fent arrancar dels cors dels feels sentiments de compassió i ternura al descriure en mà mestra la passió del Redentor de l'Humanitat.

Deu li dó, a Mossen Sitjar, salut i vida per porer predicar molts anys l'Evangeli del Senyor.

CINE—La sociedad de propietaris de "Teatre d'Inca", ha comprada una màquina de cine de la casa Gaumont que estrenara anit dissapte, 3 d'Abril, a les vuit i mitja del vespre.

La Empresa no ha escatimat res perque resultàs el més perfeccionat cine de Mallorca, gastant-se unes 8000 pessetes amb sos aparells necessaris.

Aquestes festes de Pasqua, donarà 6 extraordinaris funcions per comensar.

TEATRE VEI.—Aquests dies s'ha desfet el teatre d'Inca veí que estava a la societat anomenada "Centre Instructiu."

TELEFON.—Avui el Sr. Cortés, President de La Unió Industrial havia d'entregar al Director de Correus de Mallorca, el pà de la població d'Inca que se tenia demanat, com sabran nostros llegidors, per procedir a l'estudi de la red telefònica que s'ha de col·locar.

MITI.—Se diu, que les societats d'obrers que estan en vaga, aquestes festes, tractan de fer dos mitins.

NOSTROS CAMPS.—Ja som a la primavera i aqueix bō d'hivern, que ha fet tan trist, tant ventós, fradolec i llarg, par que no vulga dexar-nos mai. Nostros camps, abeurats per les moltes aigos que ha fetes, gracies a Deu, se troben exuberants de verdor i esponera, donant aiegria, després de set o vuit anys de sequedat. No ostant d'això, no tot hom està content, els sembrats redoletgen i bastants de pagesos dupten de l'esplet venider. Els favars primarencs són alts i esponerosos, mes els qui se sembraren tardans generalment se presenten en poca forsa. L'anyada de metles també se presenta bastant desigua: ametlerars estan carregats d'ametlons i altres que no n'hi ha cap. El sembru de grans, un poc enredat pels frets, puja bé i esponerós.

CERCANT MOÇO

An aquesta imprenta se necessita un bargantell de 14 a 17 anys que sabi lletra i sia ben desxondit.

AJUNTAMENT

A un dels números anteriors, diguerem que'l General Luque i el Sr. Estades havien contestat a l'Ajuntament que posarien la seva influencia perque'l projecte de dues batries de siti a Inca fos un fet.

Idò bé: els caporals del poble, que, quant se tracta de dur millores materials a Inca, no perdonen medi, també recuriren a l'intersacció dels diputats a Corts D. Alexandre Rosselló, Conte de Sallent, Marquès de la Cènia, D. Antoni Maura i del Sr. Villanova al passar per Inca. Els tres primers diputats han escrit oferint al Ajuntament el seu apoï-

ment.

Mes D. Antoni Maura ha fet qualca cosa més, ja s'és vist amb el Ministeri de la Guerra, però, diu en la seva carta, que no s'ha presentat tal projecte, sino una demanda del Capità General, demanant quatre *fractors automovils* per trasportar Artilleria grossa, pero no l'han pogut complaure per no tenir-ne en tot Espanya més que un a l'Academia d'Artilleria de Segovia.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat			
Bessó	a	87'00	el quintá.
Blat	a	23'00	la cortera.
Xixi	a	23'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
d. forastera		10'50	id.
Ordi	a	10'50	id.
id. foraster	a	10'00	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	17'50	id.
Fasols	a	36'00	id.
Monjetes de confit	a	48'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	05'25	
Safrá	a	03'50	s'unsá.
Porcs		12 a 13	

Hem rebut del Rector de Santa Magdalena el següent programa per la seva inserció:

Fiesta del Pan-Caritat dedicada a Ntra. Sra. de Lourdes en el Oratorio de Santa Magdalena Inca

Dia 11, *Domingo del Angel*, a las 8 Misa de Comunió general para todos los devotos del Sagrado Corazón de Jesús, de la Virgen Inmaculada de Lourdes y de St.^a Magdalena.

A las 10, oficio solemne con exposició del Santísimo Sacramento y sermón por D. Sebastián Llabrés Pbro. Se cantará por el clero y pueblo la *Misa de Angelis* y oficiará el M. I. Sr. Doctoral D. Nadal Garau. Después del Oficio, adoración y canto de los himnos a St.^a Magdalena.

A las 4 de la tarde después del rosario, saldrá del Oratorio la tan celebrada procesión de las Antorchas, llevándose en Tabernáculo la figura de Nra. Sra. de Lourdes y cantándose el *Ave Marta* de la misma.

Dicha procesión recorrerá la última pendiente del camino, hasta llegar a la nueva escalinata, por donde regresará al Oratorio. Al final de la procesión, discurso de despedida, al aire libre, por el expresado Sr. Doctoral, y bendición solemne con el Santísimo Sacramento.

MOVIMENT DE POBLACIO

NAIXAMENTS

Dia 21.— Francisca Sastre Planes, filla de Miquel i Tonina

— Miguel Cortés Aguilo, fill de Pere i Margalida.

Dia 22.— Paula Truiol Serra, filla de Miquel i de Maria

Dia 23.— Maria Bnades Riusech, filla de Joan i de Isabel Maria

Dia 27.— Antoni Sompol Llompart fill de Antoni i de Margalida

Dia 28.— Juanaina Danus Socias, filla de Joan i de Maria

Dia 29.— Francesc Garcias Buades, fill de Bartomeu i de Juana

— Francisca Bestart Prats, fill de Bartomeu i de Francisca

DEFUNCIONS

Dia 20.— Catalina Beltran Perelló, 16 anys, fadrina, morta a consecuencia de Tuberculosis pulmonar.

Dia 32.— Joan Figuerola Figuerola, de 65. anys, casat, mort a consecuencias de Asistolia.

Dia 30.— D. Antoni Real Torrens, casat de 26 anys, mort a consecuencias de Neumonia gripal.

Fábrica de Gaseosas

Se vende ó se alquila una, bien montada i acreditada, con casa propia.

Informes en la imprenta de este periódico.

LA POLITICA ALEMANA

PEL PRINCEP BÜLOW

4 pessetes

Administració de la VEU.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan, **Cuellos, Puños y Camisas** Preferimos se entreguen las prendas sucias o sea sin lavar

Precios { Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca=Sastrería y Camisería de **FORENCIO PRAT**=Mayor, 6, 8, 10=P, del Sol, 1 y 2,